

V?c C-314/08

Krzysztof Filipiak

v.

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu

(žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Wojewódzki S?d Administracyjny w Poznaniu)

„Právní p?edpisy v oblasti dan? z p?íjm? – Nárok na odpo?et pojistného na sociální zabezpe?ení od základu dan? – Nárok na snížení dan? o výši odvád?ného pojistného na zdravotní pojišt?ní – Zamítnutí, pokud je pojistné odvád?no v jiném ?lenském stát?, než je stát zdan?ní – Slu?itelnost s ?lánky 43 ES a 49 ES – Nález vnitrostátního ústavního soudu – Protiústavnost vnitrostátních ustanovení – Odklad dne, k n?muž uvedená ustanovení pozbývají závazné povahy – P?ednost práva Spole?enství – Dopad na p?edkládající soud“

Shrnutí rozsudku

1. *Volný pohyb osob – Svoboda usazování – Volný pohyb služeb – Omezení – Da?ové právní p?edpisy – Da? z p?íjmu*

(?lánky 43 ES a 49 ES)

2. *Právo Spole?enství – P?ednost – Vnitrostátní právní p?edpisy, které jsou v rozporu – Automatická nepoužitelnost existujících právních norem*

1. ?lánky 43 ES a 49 ES brání vnitrostátní právní úprav?, podle níž se m?že poplatník-rezident domoci jednak toho, aby byla výše pojistného na sociální zabezpe?ení zaplaceného b?hem zda?ovacích období ode?tena od základu dan?, a jednak toho, aby da? z p?íjmu, kterou musí odvést, byla snížena o výši pojistného na zdravotní pojišt?ní zaplaceného b?hem uvedeného období, pouze tehdy, pokud je uvedené pojistné hrazeno v ?lenském stát? zdan?ní, p?i?emž taková zvýhodn?ní jsou odep?ena, pokud je toto pojistné hrazeno v jiném ?lenském stát?, p?estože toto pojistné nebylo v posledn? uvedeném ?lenském stát? ode?teno.

Taková právní úprava zavádí rozdílné zacházení mezi poplatníky-rezidenty. Jakýkoliv poplatník s bydlišt?m v ?lenském stát? zdan?ní, který vykonává svou hospodá?skou ?innost v jiném ?lenském stát?, v n?mž podléhá povinnému systému sociálního zabezpe?ení a zdravotního pojišt?ní, totiž nem?že ode?íst výši pojistného, které odvádí, od základu své dan? nebo snížit da?, kterou musí zaplatit v ?lenském stát? zdan?ní, o výši uvedeného pojistného, a je s ním tedy zacházeno mén? p?ízniv? než s jakýmkoli jiným poplatníkem, který má bydlišt? v uvedeném ?lenském stát?, ale jehož hospodá?ská ?innost se omezuje na území tohoto státu, p?i?emž odvádí své povinné pojistné na sociální zabezpe?ení a zdravotní pojišt?ní p?íslušnému vnitrostátnímu ve?ejnému orgánu. P?itom, co se tý?e zdan?ní jejich p?íjm? v ?lenském stát? zdan?ní, nenacházejí se poplatníci-rezidenti v rozsahu, v n?mž v tomto ?lenském stát? podléhají neomezené da?ové povinnosti, objektivn? v odlišných situacích, jež by mohly vysv?tlit takové rozdílné zacházení v závislosti na míst? platby pojistného. Zdan?ní jejich p?íjm? v tomto ?lenském stát? by proto m?lo probíhat na základ? týchž zásad, a z tohoto d?vodu na základ? stejných da?ových zvýhodn?ní. Za t?chto podmínek m?že odmítnutí p?iznání dot?ených da?ových zvýhodn?ní poplatníku-rezidentu odradit uvedeného poplatníka od využití svobody usazování a

volného pohybu služeb podle článků 43 ES a 49 ES, a představuje omezení těchto svobod.

(viz body 66–71, 74, výrok 1)

2. V rozsahu, v němž jsou vnitrostátní předpisy v rozporu s právem Společenství, vyplývá z jednoty práva Společenství povinnost pro vnitrostátní soud použít právo Společenství a nepoužít odporující vnitrostátní ustanovení nezávisle na nález vnitrostátního ústavního soudu, kterým bylo rozhodnuto o odkladu dne, k němuž pozbývají závazné povahy tato ustanovení, o nichž bylo rozhodnuto, že jsou protiústavní.

(viz bod 85, výrok 2)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

19. listopadu 2009(*)

„Právní předpisy v oblasti daní z příjmu – Nárok na odpot pojistného na sociální zabezpečení od základu daní – Nárok na snížení daní o výši odváděného pojistného na zdravotní pojištění – Zamítnutí, pokud je pojistné odváděno v jiném členském státě, než je stát zdanění – Slučitelnost s články 43 ES a 49 ES – Nález vnitrostátního ústavního soudu – Protiústavnost vnitrostátních ustanovení – Odklad dne, k němuž uvedená ustanovení pozbývají závazné povahy – Jednot práva Společenství – Dopad na předkládající soud“

Ve věci C-314/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Polsko) ze dne 30. května 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 14. července 2008, v řízení

Krzysztof Filipiak

proti

Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda druhého senátu, zastupující předseda třetího senátu, A. Rosas (zpravodaj) a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,

vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za polskou vládu M. Dowgielewiczem, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství R. Lyalem a K. Herrmann, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 43 ES a 49 ES.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi K. Filipiakem, polským státním příslušníkem, který má neomezenou daňovou povinnost v Polsku, a Dyrektorem Izby Skarbowej w Poznaniu (veditelem daňového úřadu v Poznani) ve věci, v níž mu polská daňová správa odmítla přiznat daňová zvýhodnění ve vztahu k pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění odvedenému během zdaňovacího období, pokud je pojistné odváděno v jiném členském státě, než je stát zdanění, zatímco jsou taková daňová zvýhodnění přiznávána poplatníku, jehož pojistné je odváděno v členském státě zdanění.

Vnitrostátní právní rámec

3 Článek 2 polské Ústavy stanoví:

„Polská republika je demokratický právní stát provádějící zásady sociální spravedlnosti.“

4 Článek 8 polské Ústavy zní:

„1. Ústava je nejvyšším zákonem Polské republiky.

2. Ustanovení Ústavy jsou přímo použitelná, pokud Ústava nestanoví jinak.“

5 Článek 32 polské Ústavy stanoví:

„1. Všichni jsou si rovni před zákonem. Každý má právo na rovné zacházení ze strany veřejné moci.

2. Nikdo nesmí být z jakéhokoli důvodu diskriminován v politickém, společenském či hospodářském životě.“

6 Článek 91 polské Ústavy stanoví:

„1. Po svém zveřejnění ve Sbírce zákonů Polské republiky je ratifikovaná mezinárodní smlouva nedílnou součástí vnitrostátního právního řádu; je přímo použitelná, ledaže její použití závisí na vydání zákona.

2. Mezinárodní smlouva ratifikovaná na základě zákona, kterým je taková ratifikace schválena, má vyšší právní sílu než zákon, pokud je zákon v rozporu s mezinárodní smlouvou.

3. Pokud tak stanoví mezinárodní smlouva zakládající mezinárodní organizaci ratifikovaná Polskou republikou, jsou právní normy vydané touto organizací přímo použitelné a v případě rozporu s vnitrostátními zákony mají vyšší právní sílu.“

7 ?lánek 188 polské Ústavy zní:

„Trybuna? Konstytucyjny [polský ústavní soud] rozhoduje o:

- 1) souladu zákon? a mezinárodních smluv s Ústavou,
- 2) souladu zákon? s ratifikovanými mezinárodními smlouvami, jejichž ratifikace vyžaduje p?edchozí schválení zákonem;
- 3) souladu podzákonných právních p?edpis? vydaných úst?edními orgány státu s Ústavou, s ratifikovanými mezinárodními smlouvami a se zákony,
- 4) souladu cíl? nebo ?innosti politických stran s Ústavou,
- 5) ústavní stížnosti uvedené v ?l. 79 odst. 1.“

8 ?lánek 190 odst. 1 až 4 polské Ústavy zní následovn?:

„1. Nálezy Trybuna? Konstytucyjny jsou závazné pro všechny orgány i osoby a pravomocné.
[...]

3. Nález Trybuna? Konstytucyjny je vykonatelný v den svého vyhlášení; Trybuna? Konstytucyjny však m?že stanovit, že normativní akt pozbývá své závazné povahy k jinému dni. Tato doba nesmí p?ekro?it osmnáct m?síc? v p?ípad? zákona a dvanáct m?síc? v p?ípad? jiného normativního aktu. [...]

4. Nález Trybuna? Konstytucyjny, kterým se za neslu?itelný s Ústavou, s mezinárodní smlouvou ?i zákonem prohlašuje normativní akt, na jehož základ? bylo vydáno pravomocné rozhodnutí soudu, pravomocné správní rozhodnutí nebo rozhodnutí v jiné v?ci, je základem pro obnovu ?ízení, zrušení rozhodnutí nebo jiné ?ešení na základ? zásad a postupu stanovených ustanoveními upravujícími p?íslušné ?ízení.“

9 ?lánek 3 odst. 1 zákona ze dne 26. ?ervence 1991 o dani z p?íjmu fyzických osob (ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, Dz. U z roku 2000, ?. 14, položka 176, dále jen „zákon o dani z p?íjmu“), který zavádí zásadu neomezené da?ové povinnosti, stanoví:

„Fyzické osoby, které mají bydlišt? na polském území, podléhají da?ové povinnosti ve vztahu ke všem svým p?íjm?m nezávisle na míst? jejich zdroje [...].“

10 ?lánek 26 odst. 1 bod 2 tohoto zákona stanoví:

„S výhradou použití ?l. 24 odst. 3, ?lánek? 29 až 30c, jakož i ?látku 30e, je základem dan? p?íjem stanovený v souladu s ?lánkem 9, ?l. 24 odst. 1, 2, 4, 4a až 4e a 6, ?l. 24b odst. 1 a 2, nebo ?lánkem 25, po ode?tení výše:

[...]

2) pojistného uvedeného v zákon? ze dne 13. ?íjna 1998 o systému sociálního zabezpe?ení [Dz. U ?. 137, položka 887, ve zn?ní pozd?jších p?edpis?; dále jen „zákon o systému sociálního zabezpe?ení“]:

a) odvedeného b?hem zda?ovacích období p?ímo do systému osobního sociálního

zabezpečení pro případ stáží či odchodu nebo zdravotního či úrazového pojištění ve prospěch poplatníka či osob s ním spolupracujících,

b) vybraného během zdaňovacího období [...] z prostředků poplatníka [...].“

11 §lánek 27b zákona o dani z příjmu stanoví:

„1. Daň z příjmu, vypočtená v souladu s §lásky 27 nebo 30c, se sníží nejprve o výši pojistného na zdravotní pojištění uvedeného v zákoně ze dne 27. srpna 2004 o veřejném financování zdravotní péče [ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, Dz. U. 2. 210, položka 2135; dále jen „zákon o veřejném financování zdravotní péče“]:

1) odvedeného přímo poplatníkem během zdaňovacího období podle ustanovení týkajících se veřejného financování zdravotní péče,

2) vybraného během zdaňovacího období plátcem v souladu s těmiž ustanoveními,

[...]

2. Výše pojistného na zdravotní pojištění, kterou lze od daně odečíst, nepřekročí 7,75 % vyměňovacího základu uvedeného pojistného.

[...]“

Spor v prvodním řízení a předběžné otázky

12 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že K. Filipiak, polský občan, v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v prvodním řízení vykonával hospodářskou činnost v Nizozemsku jakožto společník v osobní společnosti nizozemského práva, jejíž organizační struktura odpovídala organizační struktuře veřejné obchodní společnosti polského práva.

13 Z předkládacího rozhodnutí rovněž vyplývá, že K. Filipiak má v Polsku neomezenou daňovou povinnost, na základě čehož se lze domnívat, že se jeho místo bydliště nachází v uvedeném členském státě podle §lásku 3 zákona o dani z příjmu.

14 V Nizozemsku odvedl K. Filipiak příslušné pojistné na sociální zabezpečení a pojistné na zdravotní pojištění v souladu s nizozemskými právními předpisy.

15 Dopisem ze dne 28. června 2006 požádal K. Filipiak ředitele daňové správy v Nowym Tomyšlu o písemný výklad rozsahu a způsobu použití daňového práva.

16 Ve své žádosti o výklad K. Filipiak poznamenává, že ustanovení zákona o dani z příjmu mu brání v tom, aby od základu daně odečetl výši pojistného zaplaceného v Nizozemsku na sociální zabezpečení a aby snížil daň o výši pojistného na zdravotní pojištění rovněž zaplaceného v Nizozemsku. Tvrdí, že taková ustanovení jsou diskriminační a že je za těchto podmínek třeba k uvedeným ustanovením nepřehlížet ve prospěch přímého použití práva Společenství.

17 V odpovědi na žádost o výklad měl ředitel daňové správy v Nowym Tomyšlu v rozhodnutích ze dne 2. srpna 2007 za to, že stanovisko K. Filipiaka není opodstatněné.

18 Uvedl, že podle §l. 26 odst. 1 bodu 2 zákona o dani z příjmu může být od základu daně odečteno pouze pojistné uvedené v zákoně o systému sociálního zabezpečení a že podle §l. 27b odst. 1 první uvedeného zákona může být od daně odečteno pouze pojistné na zdravotní

pojištění uvedené v zákoně o veřejném financování zdravotní péče. Jelikož pojistné odvedené podle nizozemského práva nesplňuje kritéria stanovená uvedenými ustanoveními, nemůže být v Polsku odečteno ani od základu daně, ani od daně z příjmu.

19 Poté, co Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu přezkoumal odvolání, která mu byla K. Filipiakem předložena, potvrdil rozhodnutí ze dne 2. srpna 2007 vydaná ředitelem daňové správy v Nowym Tomyšlu.

20 Krzysztof Filipiak podal k Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (správními soudy v Poznani) žaloby proti tímto rozhodnutím, o nichž se domnívá, že jsou v rozporu zejména s čl. 26 odst. 1 bodem 2 a čl. 27b odst. 1 zákona o dani z příjmu, s čl. 39 odst. 2 ES, s čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systému sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměňném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005 (Úř. věst. L 117, s. 1, dále jen „nařízení č. 1408/71“), a s různými ustanoveními polské Ústavy.

21 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu má za to, že v projednávané věci nejsou splněny podmínky k tomu, aby byl porušen volný pohyb pracovníků zakotvený v článku 39 ES. V tomto ohledu zdrazňuje, že jelikož se žalobce v původním řízení jakožto podnikatel podílí na provozování veřejné obchodní společnosti nacházející se v Nizozemsku, vykonává činnost na své vlastní účet a nepracuje na základě pokynů či pod dohledem jiné osoby. Nemůže tedy být považován za „pracovníka“ ve smyslu článku 39 ES.

22 Předkládající soud považuje za nezbytné posoudit, zda jsou sporná ustanovení v souladu s ustanovením, jehož se K. Filipiak nedovolával, totiž článkem 43 ES, v případě, že vyloučí, aby poplatník, který má v Polsku neomezenou daňovou povinnost ve vztahu k veškerým svým příjmům a který vykonává hospodářskou činnost na území jiného členského státu, mohl od základu své daně odečíst výši povinného pojistného na sociální zabezpečení zaplaceného v Nizozemsku a snížit svou daň z příjmu o výši povinného pojistného na zdravotní pojištění rovněž zaplaceného v Nizozemsku, přestože toto pojistné nebylo v posledně uvedeném členském státě odečteno.

23 Uvedený soud uvádí, že Trybunał Konstytucyjny se již vyslovil k otázce slučitelnosti čl. 26 odst. 1 bodu 2 a článku 27b zákona o dani z příjmu s polskou Ústavou.

24 Trybunał Konstytucyjny totiž v nálezu ze dne 7. listopadu 2007 (K 18/06, Dz. U z roku 2007, č. 211, položka 1549) prohlásil, že v rozsahu, v němž dotčená daňová ustanovení upírají poplatníkům uvedeným v čl. 27 odst. 9 zákona o dani z příjmu možnost odečíst od jejich příjmů a od jejich daně, která musí být zaplacená z důvodu výkonu činnosti mimo polské území, pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění v případě, že uvedené pojistné nebylo odečteno v členském státě, na jehož území byla tato činnost vykonávána, nejsou uvedená ustanovení v souladu se zásadou rovnosti před zákonem zakotvenou v článku 32 polské Ústavy, ve spojení se zásadou sociální spravedlnosti uvedenou v článku 2 uvedené Ústavy.

25 V témže nálezu Trybunał Konstytucyjny podle čl. 190 odst. 3 polské Ústavy rozhodl o odložení dne, k němuž ustanovení, jež prohlásí za protiústavní, pozbudou veškerou závaznou povahu, na den jiný, než je den vyhlášení uvedeného nálezu, totiž 30. listopadu 2008.

26 Za těchto okolností se Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být zásada zakotvená v čl. 43 odst. 1 a 2 ES vykládána v tom smyslu, že brání čl. 26 odst. 1 bodu 2 zákona [o dani z příjmu], podle něhož může být od základu daně z příjmu odečteno pouze povinné pojistné na sociální zabezpečení zaplacené na základě tuzemských právních předpisů, jakož i čl. 27b odst. 1 téhož zákona, podle něhož lze od daně z příjmu odečíst pouze povinné pojistné na zdravotní pojištění zaplacené na základě tuzemských právních předpisů, pokud polský občan s neomezenou daňovou povinností v Polsku ve vztahu k příjmem zdanitelným v Polsku odváděl povinné pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění v jiném členském státě z důvodu, že tam provozoval hospodářskou činnost, a pokud toto pojistné nebylo v tomto jiném členském státě odečteno ani od příjmu, ani od daně?

2) Musí být zásada předsnosti práva Společenství a zásada vyplývající z článku 10 ES a z čl. 43 odst. 1 a 2 ES vykládána v tom smyslu, že tyto zásady mají předsnost před ustanoveními vnitrostátního práva obsaženými v čl. 91 odst. 2 a 3 a čl. 190 odst. 1 a 3 polské Ústavy [...] v rozsahu, v němž na jejich základě došlo k odkladu vykonatelnosti nálezu Trybuna Konstytucyjny?“

K přípustnosti

Vyjadření předložená Soudnímu dvoru

27 Polská vláda vyjadřuje pochybnosti, zda může Soudní dvůr rozhodnout o otázkách položených vnitrostátním soudem.

28 Uvedená vláda tak tvrdí, že žádaný výklad práva Společenství a předběžné otázky položené předkládajícím soudem nemají dostatečnou souvislost s předmětem sporu v původním řízení. Podmínka, podle níž rozhodnutí Soudního dvora musí být nezbytné k tomu, aby předkládající soud mohl rozhodnout ve věci, která mu byla předložena, není splněna. Přezkum skutkových a právních okolností uvedených předkládajícím soudem totiž vede k závěru, že by spor mohl, a dokonce měl být posouzen výlučně na základě ustanovení vnitrostátního práva.

29 Polská vláda v tomto ohledu poznamenává, že cílem první předběžné otázky předkládajícího soudu je určit, zda musí tento soud při rozhodování sporu v původním řízení vzít v úvahu dotčená ustanovení zákona o dani z příjmu v rozsahu, v němž tato ustanovení brání nároku poplatníka na to, aby v Polsku odečtl pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění zaplacené v zahraničí.

30 Ve svém nálezu ze dne 7. listopadu 2007 přitom Trybuna Konstytucyjny již na tuto otázku odpověděl, jelikož již rozhodl o tom, že v situaci v původním řízení musí mít poplatník možnost odečíst výši pojistného na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění.

31 Podle polské vlády má nálezy Trybuna Konstytucyjny ze dne 7. listopadu 2007, kterým se prohlašuje nesoulad dotčených zákonných ustanovení s polskou Ústavou, ten důsledek, že se tato ustanovení stávají nepoužitelnými ze strany soudu, to znamená, že jsou zcela vyloučena z právního řádu.

32 Skutečnost, že Trybuna Konstytucyjny ve svém nálezu ze dne 7. listopadu 2007 rozhodl o odkladu dne, k němuž protiústavní ustanovení pozbudou svou závaznou povahou, neznamená, že by ustanovení, která byla kvalifikována jako protiústavní, musela být uplatňována až do dne stanoveného ze strany Trybuna Konstytucyjny. Nelze tvrdit, že dotčená ustanovení jsou až do

uvedeného dne služitelná s Ústavou a že od tohoto dne musí být považována za protiústavní.

33 Polská vláda se v důsledku toho domnívá, že předkládající soud musí uplatnit čl. 26 odst. 1 bod 2 a čl. 27b odst. 1 zákona o dani z příjmu s přihlédnutím k výkladu těchto ustanovení z hlediska polské Ústavy. Ve věci projednávané v původním řízení by předkládající soud měl na základě výkladu provedeného ze strany Trybunał Konstytucyjny a zásad rovnosti před zákonem a sociální spravedlnosti odmítnout použití sporných ustanovení v rozsahu, v němž tato ustanovení vyloučí jakýkoliv odpočet pojistného na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění, pro případ, že by toto pojistné nebylo odečteno v členském státě Evropské unie, na jehož území byla vykonávána hospodářská činnost a placeno pojistné.

34 V důsledku toho není pro rozhodnutí ve sporu v původním řízení nutné odpovídat na otázku, zda článek 43 ES brání takovým ustanovením, jako jsou ustanovení dotčená v původním řízení.

35 Pokud jde o druhou předběžnou otázku, výklad práva Společenství žádaný předkládajícím soudem není nezbytný za účelem rozhodnutí sporu, který mu byl předložen, vzhledem k tomu, že je tento výklad zjevný.

36 Polská vláda uvádí, že se zdá, že předkládající soud vychází ze zásady, že odklad pozbytí závazné povahy ustanovení dotčených v původním řízení, ve spojení se zásadou pravomocné povahy rozhodnutí Trybunał Konstytucyjny, mu neumožňuje přezkoumat soulad sporných ustanovení s právem Společenství a odmítnout použití těchto ustanovení v případě, že by dospěl k závěru, že nejsou v souladu s právem Společenství.

37 Polská vláda se přitom domnívá, že takové stanovisko není správné s ohledem na samostatnou povahu jednotlivých forem soudního přezkumu, kterými je přezkum souladu dotčených ustanovení s polskou Ústavou a přezkum služitelnosti těchto ustanovení s právem Společenství.

38 Rozhodnutí Trybunał Konstytucyjny, kterým se odkládá pozbytí závazné povahy ustanovení kvalifikovaných jako protiústavních, není na překážku soudnímu přezkumu těchto ustanovení, pokud jde o jejich služitelnost s právem Společenství, a v případě rozporu norem nezbavuje předkládající soud povinnosti zdržet se použití uvedených ustanovení, pokud by byla považována za neslužitelná s právem Společenství. Článek 91 polské Ústavy totiž ukládá vnitrostátnímu soudu povinnost nepoužít normu vnitrostátního práva, která je v rozporu s právem Společenství.

39 V důsledku toho podle polské vlády nezávisle na možnosti nepoužít sporná ustanovení kvalifikovaná jako protiústavní má předkládající soud, který dospěl k závěru, že uvedená ustanovení jsou neslužitelná s článkem 43 ES, na základě vnitrostátního práva a případně judikatury Soudního dvora týkající se zásady přednosti práva Společenství veškerou potřebnou pravomoc k tomu, aby samostatně rozhodl o jejich nepoužití v rámci řešení sporu.

Závěry Soudního dvora

40 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je v rámci řízení upraveného v článku 234 ES v cíl pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 13. března 2001, PreussenElektra, C-379/98, Recueil, s. I-2099, bod 38, a ze dne 23. dubna

41 Soudní dvůr ovšem rovněž rozhodl, že za výjimečných okolností mu přísluší, aby za účelem ověření své vlastní pravomoci přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. prosince 1981, Foglia, 244/80, Recueil, s. 3045, bod 21, a výše uvedené rozsudky PreussenElektra, bod 39, jakož i Rüffler, bod 37).

42 Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v povodním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také tehdy, pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (výše uvedené rozsudky PreussenElektra, bod 39, a Rüffler, bod 38).

43 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že z předkládacího rozhodnutí jasně vyplývá, že bez ohledu na otázku ústavnosti ustanovení dotčených v povodním řízení se spor v povodním řízení a první předběžná otázka týkající otázky slučitelnosti právní úpravy, na jejímž základě je zamítnut nárok na snížení daně o výši zaplaceného pojistného na zdravotní pojištění a nárok na odpotet od základu daně odvedeného pojistného na sociální zabezpečení, pokud bylo uvedené pojistné placeno v jiném členském státě, s právem Společenství.

44 Druhá otázka navazuje na první otázku a jejím prostřednictvím je Soudní dvůr dotazován ohledně důsledků, které má pro vnitrostátní soud zjištění případné neslučitelnosti ustanovení s právem Společenství, o nichž bylo navíc rozhodnuto, že nejsou v souladu s Ústavou. Podstatou této otázky je, zda v případě, že by článek 43 ES bránil takovým ustanovením, jako jsou ustanovení dotčená v povodním řízení, z přednosti práva Společenství vyplývá pro vnitrostátní soud povinnost použít právo Společenství a nepoužít sporná vnitrostátní ustanovení, a to ještě před tím, než se stane vykonatelným nález Tribunálu Konstitucijní ze dne 7. listopadu 2007, v němž uvedený soud dospěl k závěru, že uvedená ustanovení nejsou v souladu s některými ustanoveními polské Ústavy.

45 S ohledem na předcházející není zjevné, že žádaný výklad nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v povodním řízení, že se jedná o hypotetický problém, ani že Soudní dvůr nedisponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny.

46 Položené otázky jsou tudíž přípustné.

K věci samé

K první předběžné otázce

47 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 43 ES brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se může poplatník domoci jednak toho, aby byla výše pojistného na sociální zabezpečení zaplaceného během zdaňovacího období odečtena od základu daně, a jednak toho, aby daň z příjmu, kterou musí odvést, byla snížena o výši pojistného na zdravotní pojištění zaplaceného během uvedeného období, pouze tehdy, pokud je uvedené pojistné hrazeno v členském státě zdanění, při němž taková zvýhodnění jsou odepřena, pokud je toto pojistné hrazeno v jiném členském státě.

Vyjádření předložena Soudnímu dvoru

48 Stanovisko polské vlády k první otázce lze v podstatě vyvodit z vyjádření, která učinila z

hlediska přípustnosti a která jsou uvedena v bodech 29 až 33 tohoto rozsudku.

49 Podle Komise Evropských společenství se lze na základě popisu situace K. Filipiaka předkládajícím soudem domnívat, že žalobce v původním řízení mohl osobně plnit úkoly spojené s činností této společnosti a vykonávat kontrolu. Jeho situace tedy *prima facie* spadá do působnosti článku 43 ES. Nicméně pro řešení sporu předloženého vnitrostátnímu soudu může být relevantní rovněž článek 49 ES, neboť nelze vyloučit, že K. Filipiak, s bydlištěm v Polsku, na nizozemském území rovněž poskytuje služby.

50 Komise má za to, že ustanovení dotčená v původním řízení, kterými je vyloučen nárok poplatník-rezident na daňová zvýhodnění ve vztahu k povinnému pojistnému, pokud bylo uvedené pojistné placeno v jiném členském státě než Polské republice, zavádí omezení jak článku 43 ES, tak článku 49 ES, které není objektivně odůvodněno.

Odpověď Soudního dvora

51 Je třeba poznamenat, že v rámci formulace první otázky předkládající soud svou žádost o výklad článku 43 ES omezuje pouze na případy, v nichž povinné pojistné na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění odvedené v jiném členském státě než v Polské republice nebylo v tomto jiném členském státě odečteno. Odpověď na tuto otázku tedy bude vycházet z předpokladu, že povinné pojistné odvedené v Nizozemsku takovým poplatníkem, jako je K. Filipiak, nemohlo být v tomto jiném členském státě odečteno.

– K použitelným ustanovením Smlouvy o ES

52 V souladu s ustálenou judikaturou je pojem „usazování“ ve smyslu článku 43 ES pojmem velmi širokým, který s sebou nese možnost příslušníka členského státu Společenství účastnit se trvale a nepřetržitě hospodářského života jiného členského státu než svého státu původu (rozsudky ze dne 30. listopadu 1995, Gebhard, C-55/94, Recueil, s. I-4165, bod 25, a ze dne 7. září 2006, N, C-470/04, Sb. rozh. s. I-7409, bod 26). Svoboda usazování se tak může vztahovat na příslušníka členského státu Společenství, který bydlí v jednom členském státě a který má kapitálovou účast na společnosti zřízené v jiném členském státě, která mu přiznává nepochybný vliv na rozhodování této společnosti a umožňuje mu určovat její činnosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek N, bod 27, a rozsudky ze dne 29. března 2007, Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Sb. rozh. s. I-2647, body 22 a 70, jakož i ze dne 2. října 2008, Heinrich Bauer Verlag, C-360/06, Sb. rozh. s. I-7333, bod 27).

53 Jak zdůraznila Komise, na základě situace takového poplatníka, jako je K. Filipiak, společníka v osobní společnosti nizozemského práva, jejíž organizační struktura odpovídá organizační struktuře veřejné obchodní společnosti polského práva, se lze domnívat, že tento poplatník mohl osobně plnit úkoly spojené s hospodářskou činností této společnosti a že vykonává nad touto činností kontrolu.

54 Předkládací rozhodnutí však neuvádí, zda situace K. Filipiaka spadá do oblasti působnosti článku 43 ES ve smyslu judikatury Soudního dvora, tzn. zda má ve společnosti zřízené v jiném členském státě kapitálovou účast, která mu umožňuje mít určitý vliv na rozhodování uvedené společnosti a určovat její činnosti. Vnitrostátní soud musí každopádně posoudit, zda je tomu skutečně tak a zda situace K. Filipiaka spadá do oblasti působnosti článku 43 ES.

55 Kromě toho, jak zdůraznila Komise, předkládací rozhodnutí neuvádí, zda takový poplatník, jako je K. Filipiak, kromě toho že vykonává kontrolu nad hospodářskou činností nizozemské společnosti, v níž je společníkem, rovněž neposkytuje na nizozemském území služby.

56 V důsledku toho, pokud taková situace může spadat do působnosti článku 43 ES, může rovněž spadat do působnosti ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu služeb, neboť nelze vyloučit, že K. Filipiak, poplatník s bydlištěm v Polsku, nejen vykonává kontrolu nad hospodářskou činností nizozemské společnosti, v níž je společníkem, ale také na nizozemském území poskytuje služby.

57 Situace takového poplatníka, jako je K. Filipiak, může v důsledku toho být přezkoumána ve světle zásady svobody usazování zakotvené v článku 43 ES a zásady volného pohybu služeb uvedené v článku 49 ES.

– K existenci omezení svobod pohybu

58 Z ustálené judikatury vyplývá, že veškerá ustanovení Smlouvy týkající se volného pohybu osob mají za cíl usnadnit příslušníkům členských států Společenství výkon výdělečné činnosti jakékoli povahy na území Evropského společenství a brání opatřením, jež by mohla tyto státní příslušníky znevýhodňovat, budou-li si přát vykonávat hospodářskou činnost na území jiného členského státu (viz zejména rozsudky ze dne 17. ledna 2008, Komise v. Nemecko, C-152/05, Sb. rozh. s. I-39, bod 21, a ze dne 16. října 2008, Renneberg, C-527/06, Sb. rozh. s. I-7735, bod 43).

59 Podle ustálené judikatury svoboda usazování, která je přiznána občanům členských států a která pro ně zahrnuje přístup k samostatné výdělečné činnosti a jejich výkon za stejných podmínek, jako jsou podmínky stanovené právními předpisy členského státu pro jeho vlastní státní příslušníky, zahrnuje v souladu s článkem 48 ES pro společnosti založené podle právních předpisů některého členského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Evropského společenství, právo vykonávat jejich činnost v dotyčném členském státě prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení (viz rozsudky ze dne 17. ledna 2008, Lammers & Van Cleeff, C-105/07, Sb. rozh. s. I-173, bod 18, jakož i ze dne 23. dubna 2009, Komise v. Německo, C-406/07, bod 36).

60 Soudní dvůr rovněž vícekrát uvedl, že i když podle svého znění mají ustanovení týkající se svobody usazování zejména za cíl zajištění práva na národní zacházení v hostitelském členském státě, brání rovněž tomu, aby členský stát povodu kladl překážky bránící jednomu z jeho státních příslušníků nebo jedné z jeho společností založené v souladu s jeho právními předpisy, která krom toho odpovídá definici v článku 48 ES, v usazení se v jiném státě (viz rozsudky ze dne 13. dubna 2000, Baars, C-251/98, Recueil, s. I-2787, bod 28; ze dne 11. března 2004, de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, Recueil, s. I-2409, bod 42, a výše uvedený rozsudek Heinrich Bauer Verlag, bod 26).

61 Krom toho článek 49 ES brání použití jakékoliv vnitrostátní právní úpravy, která činí poskytování služeb mezi členskými státy obtížnějším než čistě vnitrostátní poskytování služeb v území členského státu (rozsudky ze dne 11. září 2007, Komise v. Německo, C-318/05, Sb. rozh. s. I-6957, bod 81; ze dne 18. prosince 2007, Jundt, C-281/06, Sb. rozh. s. I-12231, bod 52, jakož i ze dne 11. března 2009, X a Passenheim-van Schoot, C-155/08 a C-157/08, Sb. rozh. s. I-0000, bod 32).

62 O omezení zakázaná články 43 ES a 49 ES jde zejména tehdy, pokud danové předpisy členského státu, které se použijí ve vztahu k přeshraničnímu hospodářským činností, jsou méně výhodné než danové předpisy, které se použijí ve vztahu k hospodářské činnosti vykonávané uvnitř tohoto členského státu.

63 V takové věci, jako je věc projednávaná v původním řízení, umožňuje čl. 26 odst. 1 bod 2

zákona o dani z pŕíjmu poplatníkŕm, kteŕí mají daŕovou povinnost v Polsku, aby si snížili základ své danŕ z pŕíjmu o výši povinného pojistného na sociální zabezpeŕení zaplaceného podle zákona o systému sociálního zabezpeŕení. Ŕlánek 27b zákona o dani z pŕíjmu umoŕŕuje poplatníkŕm s daŕovou povinností v Polsku, aby si snížili výši své danŕ z pŕíjmu o výši povinného pojistného na zdravotní pojištŕní zaplaceného podle zákona o veŕejném financování zdravotní péŕe.

64 Je tŕeba poznamenat, ŕe K. Filipiak, polský daŕový poplatník, kteŕý vykonává svou hospodáŕskou ŕinnost jakoŕto spoleŕník v osobní spoleŕnosti zŕízené v jiném ŕlenském státŕ než Polské republice, podléhá povinnému systému sociálního zabezpeŕení a zdravotního pojištŕní v Nizozemsku, a nikoli v Polsku. Podle ŕl. 13 odst. 2 písm. b) naŕízení ŕ. 1408/71 totiŕ osoba, kteŕá je samostatnŕ výdŕleŕnŕ ŕinná na území jednoho ŕlenského státu, podléhá právním pŕedpisŕm uvedeného ŕlenského státu, i když má bydlištŕ na území jiného ŕlenského státu. Podle odstavce 1 téhoŕ ŕlánku podléhají osoby v oblasti sociálního zabezpeŕení pouze právním pŕedpisŕm jednoho ŕlenského státu.

65 Pŕedkládající soud krom toho uvedl, ŕe pojistné na sociální zabezpeŕení a zdravotní pojištŕní odvedené K. Filipiakem podle nizozemských právních pŕedpisŕ je totoŕné, pokud jde o jeho povahu a úŕel, s pojistným odvádŕným polskými poplatníky v souladu s polskými právními pŕedpisy týkajícími se systému sociálního zabezpeŕení a veŕejného financování zdravotní péŕe.

66 Taková právní úprava, jako je právní úprava dotŕená v pŕvodním ŕízení, zavádí rozdílné zacházení mezi poplatníky-rezidenty podle toho, zda pojistné na zdravotní pojištŕní, které mŕŕe být zohlednŕno za úŕelem sníŕení výše danŕ z pŕíjmu dluŕné v Polsku, nebo pojistné na sociální zabezpeŕení, které mŕŕe být v Polsku odeŕteno od základu danŕ, bylo ŕi nebylo odvedeno v rámci tuzemských systémŕ povinného zdravotního pojištŕní nebo povinného sociálního zabezpeŕení.

67 Z toho vyplývá, ŕe jakýkoliv poplatník s bydlištŕm v Polsku, kteŕý vykonává svou hospodáŕskou ŕinnost v jiném ŕlenském státŕ, v nŕmŕž podléhá povinnému systému sociálního zabezpeŕení a zdravotního pojištŕní, nebude moci odeŕíst výši pojistného, které odvádí, od základu svého danŕ nebo sníŕit daŕ, kterou musí zaplatit v Polsku, o výši uvedeného pojistného. Bude s ním tedy zacházeno ménŕ pŕíznivŕ než s jakýmkoli jiným poplatníkem, kteŕý má bydlištŕ v Polsku, ale jehoŕ hospodáŕská ŕinnost se omezuje na území tohoto státu, pŕiŕemŕž odvádí své povinné pojistné na sociální zabezpeŕení a zdravotní pojištŕní pŕíslušnému polskému veŕejnému orgánu.

68 Pŕitom, co se týŕe zdanŕní jejich pŕíjmu v Polsku, je tŕeba podotknout, ŕe poplatníci-rezidenti se objektivnŕ nenacházejí v odlišných situacích, jeŕ by mohly vysvŕtlit takové rozdílné zacházení v závislosti na místŕ platby pojistného.

69 Situace takového poplatníka, jako je K. Filipiak, s bydlištŕm v Polsku a vykonávajícího hospodáŕskou ŕinnost v jiném ŕlenském státŕ, v nŕmŕž se úŕastní povinných systémŕ zdravotního pojištŕní a sociálního zabezpeŕení, je totiŕ, pokud jde o zásady zdanŕní, srovnatelná se situací poplatníka s bydlištŕm rovnŕŕ v Polsku, avŕak vykonávajícího svou výdŕleŕnou ŕinnost v tomtŕž státŕ, v nŕmŕž se úŕastní tuzemských systémŕ zdravotního pojištŕní a sociálního zabezpeŕení, v rozsahu, v nŕmŕž oba v Polsku podléhají neomezené daŕové povinnosti.

70 Zdanŕní jejich pŕíjmu v tomto ŕlenském státŕ by proto mŕlo být provádŕno podle stejných zásad, a tedy na základŕ stejných daŕových zvŕhodnŕní.

71 Za tŕchto podmínek odmítnutí pŕiznat poplatníku-rezidentu buŕ nárok na odpoŕet výše povinného pojistného na sociální zabezpeŕení odvedeného v jiném ŕlenském státŕ od základu

dan? v Polsku, nebo nárok na snížení dan?, kterou musí v tomto ?lenském stát? zaplatit, o výši povinného pojistného na zdravotní pojištění odvedeného v jiném ?lenském stát? než v Polské republice, m?že uvedeného poplatníka odradit od využití svobod usazování a poskytování služeb uvedených v ?láncích 43 ES a 49 ES a p?edstavuje omezení t?chto svobod (viz v tomto smyslu, pokud jde o ?lánek 18 ES, výše uvedený rozsudek Rüffler, body 72 a 73).

72 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že vnitrostátní p?edpisy, které mohou odrazovat nebo odstrašovat od výkonu základních svobod zaru?ených v ?láncích 43 ES a 49 ES, však mohou být oprávn?né na základ? naléhavých d?vod? obecného zájmu.

73 Polskou vládou p?itom nebylo uplatn?no žádné p?ípadné od?vodn?ní, a takovým od?vodn?ním se nezabýval ani p?edkládající soud.

74 S ohledem na p?edcházející úvahy je t?eba na první otázku odpov?d?t, že ?lánky 43 ES a 49 ES brání vnitrostátní právní úprav?, podle níž se m?že poplatník-rezident domoci jednak toho, aby byla výše pojistného na sociální zabezpečení zaplaceného b?hem zda?ovacího období ode?tena od základu dan?, a jednak toho, aby da? z p?íjmu, kterou musí odvést, byla snížena o výši pojistného na zdravotní pojištění zaplaceného b?hem uvedeného období, pouze tehdy, pokud je uvedené pojistné hrazeno v ?lenském stát? zdan?ní, p?í?emž taková zvýhodn?ní jsou odep?ena, pokud je toto pojistné hrazeno v jiném ?lenském stát?, p?estože toto pojistné nebylo v posledn? uvedeném ?lenském stát? ode?teno.

K druhé p?edb?žné otázce

75 Podstatou této otázky p?edkládajícího soudu – v p?ípad?, že bude první otázka zodpov?zena v tom smyslu, že ?lánek 43 ES nebo ?lánek 49 ES brání takovým vnitrostátním p?edpis?m, jako jsou p?edpisy dot?ené v p?vodním ?ízení – je, zda za t?chto podmínek z p?ednosti práva Spole?enství vyplývá pro vnitrostátní soud povinnost použít právo Spole?enství a nepoužít sporná vnitrostátní ustanovení v rámci sporu, který mu byl p?edložen, nezávisle na nález vnitrostátního ústavního soudu, který rozhodl o odkladu dne pozbytí závazné povahy týchž ustanovení, o nichž rozhodl, že jsou protiústavní.

Vyjád?ení p?edložená Soudnímu dvoru

76 Stanovisko polské vlády k druhé otázce lze v podstat? vyvodit z vyjád?ení, která u?inila z hlediska p?ípustnosti a která jsou uvedena v bodech 36 až 39 tohoto rozsudku.

77 Komise tvrdí, že cílem druhé otázky je zjistit, zda zásada p?ednosti práva Spole?enství a ?lánky 10 ES a 43 ES brání použití ustanovení vnitrostátního práva, která umožňují, aby Trybuna? Konstytucyjny ve svém nález rozhodl o odkladu dne, k n?muž pozbude své platnosti vnitrostátní normativní akt, který v témže nález považoval za protiústavní.

78 Komise se domnívá, že druhá otázka nesouvisí s ?ešením sporu v p?vodním ?ízení. V p?ípad? K. Filipiaka nebrání odklad dne, k n?mž sporná ustanovení pozbudou své platnosti, ze strany Trybuna? Konstytucyjny tomu, aby p?edkládající soud v souladu se zásadou p?ednosti práva Spole?enství uvedená ustanovení nepoužil.

79 Komise z toho vyvozuje, že možnost odložit den pozbytí platnosti sporných ustanovení na základě čl. 190 odst. 3 polské Ústavy, které využil Trybuna Konstytucyjny ve svém nálezu ze dne 7. listopadu 2007, není v rozporu se zásadou přednosti práva Společenství, ani s články 10 ES a 43 ES, nebo tato možnost není v rozporu s povinností vnitrostátních správních orgánů a vnitrostátních soudů nepoužít ustanovení vnitrostátního zákona, která jsou v rozporu s článkem 43 ES.

80 Komise se tedy domnívá, že je třeba zásadu přednosti práva Společenství a články 10 ES a 43 ES vykládat v tom smyslu, že nebrání uplatnění ustanovení vnitrostátního práva, která umožňují, aby Trybuna Konstytucyjny v nálezu rozhodl o odkladu dne, k němuž ustanovení vnitrostátního zákona, která v tomtéž nálezu považoval za protiústavní, pozbudou své závaznosti.

Odpověď Soudního dvora

81 Podle ustálené judikatury má vnitrostátní soud pověřený v rámci své pravomoci uplatňováním ustanovení práva Společenství povinnost zajistit plný účinek těchto norem i tak, že ze své vlastní pravomoci podle potřeby ponechá nepoužité jakékoli odporující ustanovení vnitrostátních právních předpisů, i když je pozdějšího data, aniž by nejprve musel žádat o jeho odstranění legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čeká (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 9. března 1978, Simmenthal, 106/77, Recueil, s. 629, bod 24; ze dne 4. června 1992, Debus, C-13/91 a C-113/91, Recueil, s. I-3617, bod 32; ze dne 18. července 2007, Lucchini, C-119/05, Sb. rozh. s. I-6199, bod 61, jakož i ze dne 27. října 2009, EZ, C-115/08, Sb. rozh. s. I-0000, bod 138).

82 Na základě zásady přednosti práva Společenství řeší vnitrostátní soud rozpor mezi ustanovením vnitrostátního zákona a přímo použitelným ustanovením Smlouvy tak, že použije právo Společenství a podle potřeby ponechá nepoužité odporující vnitrostátní ustanovení, a nikoliv tak, že bude konstatována neplatnost vnitrostátního ustanovení; pravomoc orgánů a soudů je v tomto ohledu vůči každého členského státu.

83 V této souvislosti je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že neslučitelnost normy vnitrostátního práva, která je pozdějšího data, s právem Společenství nemá za důsledek její nicotnost. V takové situaci je vnitrostátní soud povinen vyloučit použití této normy, přičemž tato povinnost neomezuje pravomoc příslušných vnitrostátních soudů uplatnit mezi různými postupy podle vnitrostátního právního řádu ty, které jsou způsobilé zaručit subjektivní práva přiznaná právem Společenství (rozsudek ze dne 22. října 1998, IN.CO.GE.'90 a další, C-10/97 až C-22/97, Recueil, s. I-6307, bod 21).

84 Z toho vyplývá, že v takové situaci, jako je situace žalobce v původním řízení, nebrání odklad dne, k němuž sporná ustanovení pozbudou své závaznosti, ze strany Trybuna Konstytucyjny tomu, aby překládající soud v souladu se zásadou přednosti práva Společenství taková ustanovení nepoužil v rámci sporu, který mu byl předložen, pokud má za to, že jsou v rozporu s právem Společenství.

85 Jelikož odpověď na první otázku – jak vyplývá z bodu 74 tohoto rozsudku – zní, že články 43 ES a 49 ES brání takovým vnitrostátním předpisům, jako jsou předpisy dotčené v původním řízení, je třeba na druhou otázku odpovědět, že za těchto podmínek z přednosti práva Společenství vyplývá pro vnitrostátní soud povinnost použít právo Společenství a nepoužít odporující vnitrostátní ustanovení nezávisle na nálezu vnitrostátního ústavního soudu, kterým bylo rozhodnuto o odkladu dne, k němuž pozbývají závazné povahy tatož ustanovení, o nichž bylo rozhodnuto, že jsou protiústavní.

K nákladům řízení

86 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Články 43 ES a 49 ES brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se může poplatník-rezident domoci jednak toho, aby byla výše pojistného na sociální zabezpečení zaplaceného během zdaňovacího období odečtena od základu daně, a jednak toho, aby daň z příjmu, kterou musí odvést, byla snížena o výši pojistného na zdravotní pojištění zaplaceného během uvedeného období, pouze tehdy, pokud je uvedené pojistné hrazeno v členském státě zdanění, přičemž taková zvýhodnění jsou odečtena, pokud je toto pojistné hrazeno v jiném členském státě, přestože toto pojistné nebylo v posledně uvedeném členském státě odečteno.

2) Za těchto podmínek z přednosti práva Společenství vyplývá pro vnitrostátní soud povinnost použít právo Společenství a nepoužít odporující vnitrostátní ustanovení nezávisle na nálezů vnitrostátního ústavního soudu, kterým bylo rozhodnuto o odkladu dne, k němuž pozbývají závazné povahy tatáž ustanovení, o nichž bylo rozhodnuto, že jsou protiústavní.

Podpisy.

* Jednací jazyk: polština.